

antaget af det, og han vil, naar Lønningslovene gaae igjennem, som de foreligge, have sit Udsættelsestilæg til næste Aar — jeg siger, vi, der siger: lad det gaae sin naturlige Gang, vi skulle ikke gribe til at uddele extraordinaire Belønninger. Det maae vi være fuldt-aae berettigede til. Vi sælde da Dommen efter Dokumenter, som vi have ihænde, og ikke efter noget subjectivt Eksempel. Naar et æret Medlem (Kraatzberg) har søgt at skaffe mine Ord en ringere Betydning ved at fæste et Ord ind, som jeg ikke har brugt i Aften, nemlig „Levebrødsmand“, saa er Methoden slet; den fører ikke til Noget. Dersom jeg ikke havde forsøgt her at gjøre Modstand mod de Andragender, som idelig og idelig ere gjorte om Lønningsforhøielse, saa vil jeg spørge, om vi ikke havde havt en Creditbeholdning saa store Udgifter til Lønninger, som vi nu have (So! So!); men hvorledes skal jeg blive ved at gjøre dette, naar jeg lider Modstand, fordi der er personlige Betragtninger, som skulle gjøres gjældende ligeoverfor et System?

Jusitsministeren: Uagtet Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har anført mod det Endringsforslag, der er stillet om et personligt Tillæg for Overlægen ved Helbredelsesanstalten for Sindssvage i Nørrejylland, maa jeg dog paa det Bedste anbefale dette Endringsforslag til Vedtagelse af det høitærede Thing. Det blev yttret, at man ved at antage det vilde give denne enkelte Embedsmand et Fortrin fremfor saamange andre Embedsmænd, der maaftue stode paa lige Trin med ham og vare ligesaa værdige til en Forhøielse af deres Gager som han. Jeg maa derved dog gjøre opmærksom paa, at dette Forslag har den særlige Besskaffenhed, at det oprindeligt er stillet af Ministeriet ved selve Finansloven, og at, hvis Ministeriet havde troet, at der var andre Embedsmænd, der i ligesaa høit Grad fortjente et saadant Tillæg, skulde det ikke have undladt at bringe det i Forslag; men Sagen stiller sig netop paa en egen Maade for denne Embedsmands Vedkommende. Det forholder sig ikke saaledes, som den ærede Folkethingsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Win-

ther) bemærkede, at han er bleven baaret paa Hænderne. (Winther: Jo!) Det forholder sig slet ikke saaledes. Han levede i meget trange Aar lige indtil 1852; han nød aldeles ingen Hjælp af Staten indtil den Tid, men levede først som praktiserende Læge paa Møen, senere som praktiserende Læge i Nærheden af Aalborg, og blev egentlig imod sin Villie, paa Grund af et Britiskkrift, som han havde udsættet, og hvorved Opmærksomheden var bleven henledet paa ham, dragen ind i hele denne Sag. Det er ganske rigtigt, som den ærede Folkethingsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) yttrede, at den Første, der gav Stødet til denne Sag, var en afdød Mand, Hübertz; men det er ogsaa ganske vist, at han nød nogen Godtgjørelse derved. Det er ganske vist, at han ikke blev forladt af denne Grund, tværtimod fik han, uden egentlig at bestille Noget for Staten, Understøttelse af denne, saalænge han levede, indtil paa det sidste halve Aarstid nær, da han havde Ansættelse ved en privat Pleiestiftelse i Nærheden af Kjøbenhavn. Men han fik Hjælp af Staten hele den øvrige Tid, først saalænge afdøde Christian den 3de levede, ifølge særlig Resolution af denne, og senere flere Gange af de Summer, der bleve bevilgede ved Finanslovene. Jeg vil slet ikke nedsette denne Mands Fortjenester; men jeg troer, at Enhver, der kjendte ham, vil erklære, at han ikke egnede sig til at sættes i Spidsen for en saadan Anstalt som Daareanstalten ved Aarhus. Han kan iøvrigt have havt Fortjenester; men til denne Post egnede han sig ikke.

Som jeg bemærkede, blev den nuværende Overlæge ved Anstalten ved Aarhus imod sin Villie indbragen i denne Sag. Han havde vundet en udsat Belønning ved at skrive over et opgivet Emne angaaende den bedste Indretning af Daareanstalter, og derved var Opmærksomheden bleven henvendt paa ham. Han blev da kaldt herover til Hovedstaden fra en Virksomhed, der dog gav ham et tarveligt Udkomme med sin Familie — han havde da giftet sig — men levede i Kjøbenhavn, saavidt jeg erindrer, fra Efteraaret 1847 til 1852 uden nogen Understøttelse af Staten, med Undtagelse af det sidste Aar, da han fik et